

וכך בכל דור ודור. מלך ונביאו, נביא ומלכיו: שמואל לשאול ודוד. נתן וגד לדוד ושלמה, שמעיה «איש־האלוקים» לרחבעם — שרשרת בלתי־פוסקת עד לדמויות הטרגיות של ירמיהו וצדקיהו, ומעבר להם חגי ורובבל. ומי יודע מה טמון עוד בגנוי ההיסטוריה הישראלית ומה מרומז עוד בחיקה. כל עוד היה מלך בישראל ויהודה, ואפילו הוא רשע־מרושע, סימל בעצם קיומו, לפי מושגי הזמן, את חירות ישראל ועצמאותו — הכתובת החיה לועמו של הנביא. ההודמנות לפעלו הרוחני, והצנור הנאמן לדברו בגויים. ואילו כשחירותו של ישראל נפגמה ועצמאותו השלמה נתרסקה — נעלם בעל־דברו של איש־החזון מעיקרו. הפטיש נשאר ללא סדן. הנבואה פסקה בישראל.



עֲרָה עִם גִּילִי

מאת גבריאל פרייל

איני יודע מיהו האדם הצעיר
 עבר על פני באישון ליל ערפד,
 קשצצדי הדהדו בטוחים ובהירים
 על מדרכות נמות.
 האם שולית אופה הוא שהשקים
 לפנר מקמחו על פני שחור,
 או בבית דואר קהה אור ממזיער
 ידיעות קרובות וקשורות אי־משם,
 או שמא שכור נשף הוא, מאחר מאד
 ומזדרו להגיע לבקרו המספח?

הוא עבר על פני. אולי הייתי ככנה צל לא שעה אקיו בכךד,
 ואולי ככרך פלחתי שדה ראיתו שהפתע.
 ואני איני אלא אדם מאט הלוכו ורנעיו בעולם ערפלי,
 רואה כל עובר על פני כעצה צף עם גלי.